

■ Ἡ Πάνσεπτος Κοίμησις καὶ Ζωηφόρος Μετάστασις τῆς Θεοτόκου (γ')

**Παρθένε Ἄχραντε,
εἶθε νὰ σώζης τὸν Λαόν Σου!...**

Ὁ Ὅσιος Νικόδημος Θεομητορικὸς Μυσταγωγὸς

*«Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι, ἐν Σοὶ Παρθένε Ἄχραντε·
παρθενεύει γὰρ τόκος, καὶ ζωὴν προμνηστεύεται θάνατος·
ἢ μετὰ τόκον Παρθένος, καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα,
σώζοις αἰεὶ, Θεοτόκε τὴν κληρονομίαν Σου.»*

Ω Παρθένε Ἄχραντε - Ἀμόλυντε, οἱ νόμοι τῆς ἀνθρω-
πίνης φύσεως ἔχουν νικηθῆ στὸ Θεομητορικὸ Πρόσωπό
Σου, διότι ἐνῶ εἶσαι Παρθένος συνέλαβες καὶ ἐγέννησες
ἀσπόρως καὶ ἀφθόρως· καὶ ἐνῶ ἐγνώρισες θάνατον, αὐτὸς
Σοῦ προξένησε ζωὴ καὶ ἀφθαρσία· **Σὺ** λοιπὸν Θεοτόκε,
ἢ Ὅποια ἔμεινες Παρθένος μετὰ τὸν τόκον καὶ ἢ Ὅποια
εἶσαι Ζωντανὴ μετὰ τὸν θάνατον, **εἶθε** νὰ σώζης καὶ προσ-
τατεύης τοὺς Χριστιανούς, τὸν Λαὸ τοῦ Θεοῦ, τὴν κοινὴ
αὐτῆ Κληρονομία τοῦ Υἱοῦ καὶ τῆς Μητρὸς.

**Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου,
Ἐρμηνεῖα εἰς τὸν Εἰρμὸν τῆς Ῥδῆς Θ'
τοῦ πρώτου Κανόνος τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου,
Ποιήματος τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ Μελωδοῦ**

Κτοχαζόμενος ὁ Ἱερὸς Μελωδός, ὅτι εἰς τὸ ὑποκείμενον τῆς Παρθένου Μαρίας **πολλοὶ νόμοι τῆς φύσεως** ἐνικήθησαν, καὶ τρόπον τινὰ ἰλιγγιάσας, καὶ περαιτέρω μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ, θαυμαστικῶς ἀνεβόησεν·

● **Ω** Παρθένε καθαρωτάτη καὶ ἄσπιλε!... εἰς Σὲ ἐνικήθησαν οἱ νόμοι τῆς φύσεως·

φύσεως δὲ νόμος εἶναι, ὅποια γυνὴ γεννήσῃ, νὰ μὴ μένη πλέον παρθένος· **Σὺ** δέ, Παρθένος οὔσα, συνέλαβες ἀσπόρως, καὶ Παρθένος οὔσα, ἐγέννησας ἀφθόρως· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ «**Παρθενεύει τόκος**»·

● **ὅ**θεν εἶπεν ὁ Θεοφόρος Μάξιμος:

«**Ὁ**ν (Θεὸν Λόγον) Παρθένος ὑπερφυῶς τεκοῦσα, παρέλυσεν οὐδὲν τῆς παρθενίας τεκμήριον· ὡς γὰρ Αὐτὸς ἄνθρωπος γέγονεν, οὐκ ἀλλοιώσας τὴν φύσιν, οὐδ' ἀμείψας τὴν δύναμιν· οὕτω τὴν τεκοῦσαν καὶ Μητέρα ποιεῖ, καὶ Παρθένον διατηρεῖ· θαύματι θαῦμα κατὰ ταυτὸν διερμηνεύων ἅμα, καὶ θατέρω κρύπτων τὸ ἕτερον· τοσοῦτον Μητέρα τὴν Παρθένον ποιούμενος, ὅσον διὰ τῆς κηΐσεως ἅλута τὰ τῆς παρθενίας δεσμὰ ἀπεργάσασθαι» (πρβλ. Ἑκατοντὰς τῶν Γνωστικῶν Γ', § θ')

νόμος φύσεως εἶναι, ὅταν διὰ τοῦ θανάτου χωρισθῇ ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸ σῶμα, τὸ σῶμα νὰ τίθεται ἐν τάφῳ καὶ νὰ διαλύεται εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη· **εἰς** τὸ ἰδικόν Σου ὁμως σῶμα, Θεοτόκε, ὁ θάνατος δὲν ἐπροξένησε διαφθορὰν καὶ διάλυσιν, ἀλλὰ ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν· **κα**θότι μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἐνωθεῖσα πάλιν ἡ ἄχραντος ψυχὴ Σου μὲ τὸ θεοδόχον σῶμά Σου, **ἀνέστη** ἀπὸ τὸν τάφον, καὶ **ἀνελήφθη** εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

* * *

● **Οὗτοι** μὲν εἶναι οἱ **φανεροὶ νόμοι τῆς φύσεως**, οἵτινες ἐνικήθησαν εἰς τὴν Θεοτόκον·

ἐὰν δὲ θέλῃ τινὰς νὰ βαθύνῃ περισσότερον, εὐρίσκει **καὶ ἄλλους νόμους τῆς φύσεως** νικηθέντας·

οἶον, **νόμος τῆς φύσεως** εἶναι νὰ διαπλάττεται καὶ νὰ ἐξεικονίζεται τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ ἀπὸ ὀλίγον ὀλίγον· **εἰς** Σὲ ὁμως, Παρθένε, ἐνικήθη καὶ ὁ νόμος οὗτος, διότι τὸ θεοὑπόστατον βρέφος Σου εὐθὺς ἐξ αὐτῆς τῆς συλλήψεως ὅλον ἐξεικονίσθη, καὶ ὄχι κατ' ὀλίγον ὀλίγον, καθὼς λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος...

νόμος τῆς φύσεως εἶναι, τὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ βρέφος νὰ προξενῇ

βάρος εις τὴν μητέρα του· ἀλλ' ὁ Δεσπότης Χριστός, ὁρέφος ὢν ἐν τῇ κοιλίᾳ Σοῦ τῆς Μητρός Του, οὐδένα τοιοῦτον βάρος εις Σὲ ἐπροξένησε· διὸ καὶ παρὰ Σοῦ ἐβαστάζετο ἀκόπως εις ὅλους τοὺς ἑννέα μῆνας τῆς κυφορίας Του, καθὼς παρὰ πολλοῖς θεολόγοις ὁμολογεῖται.

● **Καὶ** ἄλλοι δὲ πολλοὶ **νόμοι τῆς φύσεως** λεπτότεροι ἐνικήθησαν ἐν Σοὶ τῇ Παρθένῳ, τοὺς ὁποίους ἀφίνομεν, διότι ὑπερβαίνουνσι κάθε λόγον ὁμοῦ καὶ διάνοιαν, περὶ ὧν

● **Ὁ** μὲν Θεολόγος Γρηγόριος εἶπε: « **Νόμοι φύσεως καταλύονται** » (Λόγος εἰς τὴν Χριστοῦ Γέννησιν)·

● **Ὁ** δὲ μέγας Μάξιμος εἶπε:

« **Σκοπήσωμεν** πιστῶς τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Ἐνανθρωπήσεως, καὶ μόνον δοξάσωμεν ἀπεριέργως τὸν τοῦτο γενέσθαι δι' ἡμᾶς εὐδοκήσαντα· τίς γάρ, δυνάμει θαρῶν λογικῆς ἀποδείξεως, ἐξειπεῖν δύναται, **πῶς** Θεοῦ Λόγου γίνεται σύλληψις; **πῶς** γέννησις σαρκὸς ἄνευ σπορᾶς; **πῶς** γέννησις ἄνευ φθορᾶς; **πῶς** Μήτηρ, ἢ μετὰ τόκον διαμείνασα Παρθένος; **πῶς** ὁ ὑπερτελής καθ' ἡλικίαν προέκοπτε; καὶ ἵνα τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον εἶπω, **πῶς** Θεὸς ἄνθρωπος γίνεται; καὶ τὸ δὴ πλέον μυστηριωδέστερον, **πῶς** οὐσιωδῶς ἐν σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν ὁ Λόγος, ὁ κατ' οὐσίαν ὑποστατικῶς ὅλος ὑπάρχων ἐν τῷ Πατρὶ; **πῶς** ὁ αὐτὸς καὶ ὅλος ἐστὶ Θεὸς κατὰ φύσιν, καὶ ὅλος γέγονε κατὰ φύσιν ἄνθρωπος, μηδεμίαν φύσιν ἠρνημένος παντάπασιν, μήτε τὴν θεϊάν, καθ' ἣν ὑπάρχει Θεός, μήτε τὴν ἡμετέραν, καθ' ἣν γέγονεν ἄνθρωπος; ταῦτα πίστις μόνη χωρεῖ τὰ μυστήρια » (πρβλ. Ἐκατοντὰς τῶν Γνωστικῶν Γ', § 1γ').

* * *

● Προσφέρει δὲ ἀκολούθως ὁ Μελβόδος μίαν **ικεσίαν** πρὸς τὴν Θεοτόκον, καὶ λέγει:

Σύ, ὅπου ἔμεινας Παρθένος μετὰ τόκον, καθὼς ἦσουν καὶ πρὸ τόκου, Σύ, ὅπου εἶσαι ζωντανὴ καὶ μετὰ τὸν θάνατον, Σύ, Ἄειπάρθενε, **ἄμποτε νὰ σώξης πάντοτε** ἀπὸ κάθε βλάβῃν τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν τὴν **κληρονομίαν Σου**, ἡμᾶς τοὺς Χριστιανοὺς, τοὺς ὁποί-

ους ἔλαβεν ὁ Υἱός Σου κληρονομίαν παρὰ τοῦ Πατρὸς, κατὰ τὸ ψαλμικόν: «Δώσω Σοι Ἔθνη τὴν κληρονομίαν Σου» (Ψαλ. 81: 8)

πρόδηλον γὰρ, ὅτι ἡ κληρονομία τοῦ Υἱοῦ εἶναι κληρονομία κοινὴ καὶ τῆς Μητρὸς.

